

01-3 âm lịch năm Canh Dần
(14-4-2010)

Lời Khai Thị

KỶ PHẬT THẤT TU TỨ NIỆM XÚ LẦN THỨ TƯ TẠI CHÙA DƯỢC SƯ

(Trích trong cuốn Thiên Thất Khai Thị Lục của ngài Lai Quả Thiên Sư)

Lời Khai Thị

NGÀY ĐẦU :

Năm 1983, 12 người từ chùa Liên Hoa lên tịnh thất Ni Liên chuyên tu TNX. Thầy đã y cứ vào cuốn Thiền Thất Khai Thị Lục của ngài Lai Quả thiền sư viết thành sách, gởi lên cho đại chúng. Đây là lời đầu sách :

Lời gởi chung cho tất cả những bông Liên Hoa đang trang nghiêm đạo tràng Phú An, nương đức bản cảnh liệt vị Tăng Ni.

Sơ lược cô đọng ý chính của bộ sách vì không đủ sức chép cả. Cũng như chiếc lá tươi đem ép vào sách, cho khô để dành.

Vẫn là lá ấy, gân xương đủ cả, nhưng không có chất xanh tươi, không có linh hoạt hương vị sắc của sinh lực, không thể theo đây mà tu nhưng lưu tâm để ý chắc cũng được lợi ích chút nào cho sự cố gắng.

Đầu xuân hoa ngũ sắc trang nghiêm đạo tràng. Trông mong các con khôn lớn, giới thân tuệ mạng trưởng thành, cùng nhau chung sức trang nghiêm Tịnh-độ.
Hoa tâm nở màu tốt tươi.

Nay lấy làm lời khai thị cho đại chúng để cùng nhau cố gắng công phu.
Cung thỉnh đại chúng khởi thất !

NGÀY HAI :

Các ông không dụng công, chỉ biết đả thất thấy rất tốt, ngồi ngồi, đi đi, ngủ ngủ, bình an thanh thản. Người dụng công trái lại nội tâm không yên. Vì sao vậy ?

Bởi vì người dụng công biết rằng việc sanh tử chưa liễu thoát thì không được. Sanh tử của ta là khổ, sanh tử của chúng sanh lại càng khổ hơn. Nếu muốn làm cho họ lìa khổ ta cần phải thoát khổ trước đã. Ta muốn lìa khổ mà không dụng công thì không được, muốn độ chúng sanh thoát khổ mà không dụng công cũng không được. Cho nên từ sáng tới tối, khắc khắc công phu, thời thời thực hiện công phu, rất sợ đánh mất chánh niệm, vì việc đại sự chưa rõ thì như thế chẳng yên.

Dám hỏi đại chúng trong đây có được một, hai người nghĩ như thế chẳng ? Nếu được thì đạo tràng này quả tình đại phúc. Thánh đức chân từ phổ tế khắp gần xa, con sâu con kiến được mông ân, ngay giờ phút này âm dương đồng triêm lợi lạc.

Hãy cố gắng dụng công đi !

NGÀY BA :

Trong chúng ta đây ai là thượng căn, trung căn, hạ căn ? Lo rằng chúng ta toàn là hạ hạ, cũng còn là nói miễn cưỡng.

Kinh dạy : “Một niệm bất giác sanh tam tế, cảnh duyên mới động thành lục thô”. Nhưng mà cứu cánh “thô” là thế nào ? Được bao to, sợ còn không biết. Ta nói sơ lược để các ông nghe : hôm nay các ông dụng công mà không dụng được ấy là thô, không tin dụng công là thô, không tin pháp tu TNX là thô, sợ chịu khổ là thô, muốn sung sướng cũng là thô. Thô này bao lớn ? Loài hữu tình lớn nhất là kim xí điều cũng chẳng to được như nó. Loài vô tình như núi to, biển lớn cũng chẳng to được như nó. Nó đã to như vậy mà làm sao chúng ta không thấy ?

Bởi vì tất cả chúng ta đều ở trong cái thô. Ngày mai ta sẽ nói rõ hơn.

Quang âm có hạn, xác thân sắp ngã xuống. đường trước mắt còn xa. Phải vội vã, vội vã !

Dụng công đi !

NGÀY BỐN :

Tham thiền như mặt trời trên hư không, chúng ta bị nghiệp chướng che khuất như mây mù. Ngày nay tạo nghiệp, ngày mai tạo nghiệp, lâu dần như mây đen khiến ánh sáng bản lai của chúng ta bị che lấp hết. Hôm nay ta hỏi các ông : “Thô là cái gì ?”. các ông không mở miệng được, vì khi sanh ra đã mù tối, chỉ sống trong bùn, đâu có biết bùn là gì ? Các ông nghĩ xem : Bị cái thô chướng này che lấp ánh sáng bản lai của các ông. Ở trong thô chướng tự cho là tốt lắm. Từ xưa đến nay vẫn ở trong cái chướng mà không biết nó là gì, vậy có được yên ổn chăng ?

Ngưỡng mong đại chúng ngày đêm miên mật đem đèn diệu pháp tự chiếu soi, phá tan u ám từ lịch kiếp, công đức uy linh chiếu đến vực sâu thăm thẳm của muôn loài.

Hạnh phúc thay, Phật nhật tăng huy ! Hạnh phúc thay, Tăng già hòa hợp !

Dụng công đi !

NGÀY NĂM :

Người xưa nói : “Tơ hào hệ niệm, tam đồ nghiệp nhân”. Tam đồ là địa ngục, ngã quỷ, bàng sanh. Các ông nghĩ xem : Nổi lên một chút xíu hệ niệm, chiêu vờ quả báo lớn như vậy, còn suốt ngày nổi vọng tưởng, nổi nghiệp thức thì sao ?

Các ông hãy nghĩ xem : 7 – 8 chục năm mà suốt ngày cứ nổi nghiệp chướng, Diêm vương đâu còn tha ông nữa. Diêm vương gọi các ông đi, các ông phải đi liền, trễ một phút cũng không được. Diêm vương nắm dây buộc vào mũi ông lôi đi thì các ông phải bước, so với chúng ta lôi trâu còn tệ gấp mấy chục lần.

Diêm vương lôi các ông đi, bảo biến thành trâu, ngựa các ông phải nhanh chóng biến thành trâu ngựa, dù các ông có bản lãnh bao nhiêu cũng không được tự do. Nhưng biến thành trâu 1 lần thì cũng chịu được, sợ rằng biến rồi lại biến cho đến xương chất thành núi, sau khi thoát khỏi hình trâu lại biến ra hình khác nữa, kỳ hạn dài vô cùng.

Duy nguyện đại chúng gắng đem hùng lực đưa mình và người ra khỏi u đồ. Cơ hội muôn đời này mới đủ duyên, đại Bồ-đề tâm xin dừng mãi. Hãy phát tâm dụng công đi !

NGÀY SÁU :

Đức Khổng Tử dạy học trò bền gan chịu đựng không phải là dạy cán răng cam chịu, số phận cho hay được hay, bắt dở đành dở, mà là khuyên đừng lùi bước trước vạn khó. Chịu đựng để đi tới, tiếp tục đến mức cuối cùng.

Hai chữ nhẫn nhục của nhà Phật được giảng trong kinh Kim Cương là : “Nhẫn nhục phi nhẫn nhục thị danh nhẫn nhục”. Rõ biết 6 căn huyền hóa, 6 trần ảo ảnh, 6 thức mê lầm. Đã chẳng có chi là thật thì đâu còn nhục để nhẫn. Nhẫn nhục lấy trí tuệ làm căn bản. Cho nên gặp nghịch gặp thuận, tâm vẫn như hư không, không phiêu lưu sang hướng khác ; không lạc bước rẽ đường tà ; cũng không bị lôi cuốn vì những hoa thơm cỏ lạ của 5 dục ; nội chương ngoại chương chẳng thể ngã lòng.

Bởi vì nếu thật lòng cầu đạo, nếu thật tình chỉ mong xứng đáng vào đạo, thì chẳng một ai bị loại. Nhưng ngã ái là thứ khó trị, không phải vì không trị được, mà tại vì chúng ta cứ quên nó chính là kẻ thù, cứ nhận nó là mình, khư khư nuôi nó. Đến nỗi từng niệm phá đạo mà vẫn cứ tưởng là mình thiết tha vì đạo. Cho nên trên đường đạo biết bao nhiêu thất bại. Thí sinh chẳng thắng nổi những cuộc thử lòng. Đã gọi là tu, là sửa, là hành đạo làm sao còn trông đợi những nghỉ ngơi và dễ dàng. Tới chùa cạo tóc không phải là đã xong.

Dụng công đi !

NGÀY BẢY :

Các ông đã được 7 ngày rồi, thân đã mệt, tâm đã mỏi. Muốn quãng hết công phu đi. Nếu được sạch thì quý lắm, nhưng công phu vừa quãng thì vọng tưởng nghiệp chướng lại chất đầy. Nếu như thế thì ta thật tiếc, tiếc đến tràn nước mắt !

Trước khi chưa dụng công, nghiệp chướng cao như núi tu di, đầy như đại địa, hiện tại quán TNX để mài ngã ái, hôm nay mài, ngày mai cũng mài tựa như bớt đi một tí. Hôm nay bỗng nổi kiêu mạn, như thế sợ so với trước còn cao, còn đầy hơn.

Thí như một người mắc nợ lâu, hôm nay trả một ít, mai trả một ít, trả nhiều lần rồi chỉ còn một chút nợ. Thành linh đi cờ bạc thua hết một con số lớn thì nợ này so với trước còn lớn hơn. Cho nên các ông phải giác ngộ sớm, nghiệp chướng nổi lên nhiều thì phải trả nhiều. Còn chuyện gì quan trọng hơn thế nữa. Vậy các ông hãy gắng sức dụng công đi !

NGÀY CUỐI :

Căn bản đã sai thì trăm ngàn chi nhánh phải sai. Căn bản là hiện tiền một niệm của chúng ta. Nếu một niệm này đúng thì ngàn muôn việc đều đúng.

Lục Tổ dạy : “Tự tâm bất ly giả, vô chân hà xứ chân ?”. nghĩa là : Người đã không rời tự tâm, nếu không phải chân thì còn chỗ nào chân nữa?

Từ lịch kiếp, vì niệm sai, nên đã trải qua biết bao nhiêu thân trong sáu đạo. Nếu hôm nay không giải quyết chỗ sai này thì cái khổ tương lai biết bao giờ mới hết. Chân thấp chân cao bơ vơ lạc lõng mịt mù, con đường lông bông không chủ đích. Chỉ có đại ngộ mới thấy nhà mình.

Vậy phải lấy đại ngộ làm kỳ hẹn. Bảy ngày đầu đã nhiều còn phải bội lần nữa thất.

Những việc trong chùa tuy không phải chính hạnh thiên tông nhưng đều là pháp trợ đạo. Vì tất cả động tác âm thanh đều có thể làm nhân duyên khai ngộ.

Đã vì đạo mà xuất gia nên lo việc đạo chớ lo nhìn người khác mà tự thoái chí mình. Người này không phải, người kia không phải, tất cả đều vì mình không phải. Nếu còn ngã kiến quyết định không phải là nhân tài của thiên tông.

Hôm nay khảo công phu, giải thất !